

Хр. Д. Златаревъ

Витлеемскитѣ пастири

Презъ оная нощъ, когато Иисусъ се родилъ въ пещерата, на единъ хълмъ край градеца Витлеемъ нѣколцина пастири пасѣли на смѣни стадата си. Докато едни бдѣли, да не врѣхлети нѣкой звѣръ или крадецъ на стада имъ, други успѣвали да си дрѣмнатъ. После тия пѣкъ започвали да бдятъ, а другитѣ заспивали.

Било зима. Нощта била тиха и ясна. Гжсто събрани, стадата кротко дрѣмѣли. Само отвреме на време тѣ леко се раздвижвали, подплашвани отъ нѣкой далеченъ вой на влѣкъ или чакалъ и отъ последвалия го лай на кучетата.

Отгоре на небето хиляди звезди спокойно трѣпкали и изсипвали свѣтло-сребъренъ блѣсъкъ върху затихналата земя.

Изведнажъ, обаче, както бдѣли на страна при стадата си, потънали въ безмълвна молитва и размисль за Бога и за великитѣ Му обещания, пастиритѣ видѣли високо на небето необикновено силна и чудна свѣтлина.

Единъ отъ тѣхъ извикалъ уплашено :

— Не е ли това надъ самата наша пещера край града? Сякашъ тя изгаря въ тая свѣтлина!

— О, не — извикалъ другиятъ — това не е обикновенъ огънь отъ слама. Тамъ, изглежда, нѣкой звезда се е запалила! Но тя нито пада на земята, нито угасва...

Отъ тая необикновена свѣтлина и отъ тия думи на голѣма уплаха се събудили и другитѣ пастири. До ушитѣ на всички долетѣли странни звуци. Шумъ отъ